

Două relatări demne de amintit

La începutul anului 1945, corespondentul de război Clarence W. Hall a ajuns în micul sat de circa o mie de suflete, Shimabuku, pe Okinawa. Acolo a făcut o uimitoare descoperire. Iată relatarea lui:

Satul se afla exact pe linia de înaintare americană împotriva japonezilor. Când patrula de recunoaștere ajunse până la intrarea în sat, soldații rămaseră pe loc ca înrădăcinați. Calea le era baricadată de doi bărbați, care se înclină adânc în fața lor și începură să vorbească. Subofițerul călit în luptă — crezând că e un șiretlic ostil și fiind vigilent — făcu semn unui translator să se apropie. Acesta, după ce ascultă, dădu din cap: „Nu înțeleg. Se pare că suntem bine veniți ca și frați creștini. Unul spune că este primarul, iar celălalt este învățătorul satului. Cartea, pe care o ține cel mai în vârstă în mână, este o Biblie.” Subofițerul dădu din cap și zise: „Să-l aducem mai bine pe preotul nostru.” Și numaidecât preotul militar veni, împreună cu el și câțiva corespondenți de presă. Nouă însă ni se păru de-a dreptul suspect și mai întâi ne lăsarăm conduși prin sat de cei doi bărbați. Mai văzuserăm deja și alte sate din Okinawa. Toate făceau o impresie proastă. Shimabuku, din contră, strălucea ca o piatră prețioasă. Pretutindeni eram salutați surâzând. Plini de mândrie, ne arătară casele de o curățenie perfectă, ogoarele plantate în terase, grâнарul și mica fabrică de zahăr.

Amândoi povesteau cu mare entuziasm, iar translatorul ne spuse: „Până acum au întâlnit doar un singur american și aceasta cu multă vreme în urmă. Pentru că era un creștin, ne consideră și pe noi tot creștini. Nu pot înțelege însă prea bine de ce am tras cu arma când am ajuns aici.” Încetul cu încetul, ieși la iveală toată povestea. În urmă cu 30 de ani, un misionar american în drum spre centrul țării a făcut un popas în satul acesta. Prin mărturia lui s-au convertit doi oameni, adică cei doi bărbați. Misionarul i-a învățat câteva cântări creștine și le-a lăsat o Biblie tradusă în limba japoneză, îndemnându-i totodată să trăiască după principiile acestei cărți. De atunci n-au mai venit în contact cu creștini din exterior, însă cu Biblia în mână au reușit să ducă o viață cu adevărat creștină.

Cum a fost posibil acest lucru? Cei doi convertiți au citit neobosit în Cuvântul lui Dumnezeu și au găsit în Isus Hristos Domnul lor, un model de viață ideal, iar în predica Lui de pe munte un îndreptar pentru comportarea în comunitate. Și prin Biblie, tot mai mulți locuitori s-au convertit cu adevărat. Astăzi, studiul Bibliei este disciplina principală în școală, unde elevii citesc zilnic și învață pe de rost pasaje importante. În felul acesta, deja o generație întreagă a crescut prin Cuvântul lui Dumnezeu. Succesul era evident. În Shimabuku nu existau închisori, nu erau locuri de distracții, alcoolismul nu constituia o temă. Locuitorii se bucurau de o adevărată sănătate și trăiau fericiți și mulțumiți.

Serviciul lor divin era simplu, însă cu toate acestea solemn. Nu exista liturghie. Unul citea din Biblie, alți credincioși se rugau, apoi cântau împreună. Șoferul meu și cu mine am fost de-a dreptul acaparați de puterea melodică a cântării: „Lăudați cu toții puterea Numelui lui Isus”, încât am început să cântăm și noi cu însuflețire. Apoi, privirea ni s-a oprit pe Biblie. Cartea legată în imitație de piele era uzată, coperta plesnită și paginile pătate. Nu era de mirare, dacă a fost folosită mereu timp de treizeci de ani. Însă ei o țineau în mână cu atenție și respect.

După terminarea serviciului divin, pe când mulțimea se împrăștia, iar noi așteptam, șoferul meu îmi șopti cu o voce emoționată: „Deci toate acestea a reușit să le facă Biblia și doi oameni care cred în Isus.” Apoi privind într-o parte spre o groapă în pământ făcută de un obuz de tun, murmură: „Poate totuși noi întrebuițăm arme false pentru a îmbunătăți lumea.”

Aceasta a fost relatarea corespondentului de război. Și acum, zboară cu mine în gând spre Elveția pașnică, bogată și neutră de peste o sută de ani! Evanghelistul francez Erino Dapozzo, originar din Italia, a relatat:

Cu câțva timp în urmă am dat un anunț în câteva ziare din Elveția franceză, și anume în Geneva, Montreux și Lausanne. Prin aceste anunțuri căutam Biblii noi și vechi pentru lucrarea misionară din Franța. Multă vreme nu s-a anunțat nimeni. Într-un târziu am primit o înștiințare de la un birtaş. Remarcați, o comunicare dintr-un restaurant, nu de la o parohie! Birtaşul mi-a scris câteva rânduri: „Stimat domn! Vă rog să treceți pe la mine. Am multe Biblii, pe care le pot dărui.”

Imediat am pornit la drum. Birtaşul a fost foarte prietenos: „Am un teanc întreg de Biblii”, zise el. „Interesant, interesant”, am spus eu curios. Apoi am ieșit împreună în fața casei. Birtaşul zise: „Vreau să vă explic totul. Vedeți acolo biserica?” „Da, desigur.” „Acum fiți atent! Acolo este biserica, aici restaurantul meu. Perechile, care se cunună în biserică, primesc de la domnul pastor o Biblie, cadou de nuntă. Pe prima pagină a Bibliei stau scrise frumos

numele și prenumele lor. După cununie, nuntașii vin la mine în restaurant pentru masa de prânz. Mănâncă bine și beau mult, iar, când pleacă, rup din Biblie prima pagină cu numele, iar Biblia o lasă aici." Apoi birtașul m-a condus într-o cameră laterală. Pe masă se găseau 62 de Biblii, Biblii noi, aruncate, în Elveția cea evlavioasă.

Aceste două relatări vorbesc de la sine, nu mai trebuie adăugat nimic. Să-mi fie însă permisă o întrebare către tine, care trăiești de asemenea într-o țară creștină: Cum prețuiești Cuvântul lui Dumnezeu? Înseamnă el totul pentru tine, numai puțin sau chiar nimic? Care este răspunsul tău? Dacă s-a depus praf pe Biblia ta, atunci și pe sufletul tău s-a depus. Ia în mână minunata scrisoare a lui Dumnezeu adresată ție! Vei găsi în ea comori neprețuite, ea îți oferă viața veșnică. Deci: „Căutați în Cartea Domnului și citiți!" (Isaia 34.16). „Ferice mai degrabă de cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu și-l păzesc!" (Luca 11.28).